

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 35. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558689984/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

Abbeden og alle Brødrene vare rørte ved den fromme Fader Saxos Bortreise; thi det var dem høst sandsynligt, at de havde seet ham for sidste Gang. Af Gods havde han ikke stort at modtage og af Penge endnu mindre, men han behøvede saare lidt og med en Mark Sølv kunde han behjælp sig længe. Hvad han omhyggeligst havde indpakket var Erkebisp Absalons Skrifter og de to Sølvbægere, han havde til hans Amindelse; med Omhu havde han ogsaa indsvøbt i sin Sengeræppe sin paa Pergament ziirlig afskrevne Krønike, som han haabede endnu engang at faae gennemseet i Roskild.

Saxo var for gammel til at ride, derfor havde Abbeden laant en Karm til ham hos Adelsfruen paa Pedersborg. Med dette magelige Kjøretøj kunde han uforstyrret hengive sig til sine Tanker paa Veien og overlade Kjøresvenden Ormsorgen for Tømmen og Hestene.

Det var en klar munter Vinterdag: Solen glimrede paa de rimpudrede Træer; Hjulene knirkede paa den letfroste Jord og Hestene vrinskede i den friske Morgenluft. Carl hoppede gæleglad i Sædet hos Kjøresvenden, medens gamle Saxo tænkte paa sin lykkelige Ungdom, naar han saa ofte havde redet denne Vei mellem de velbekjendte Søer og Skove ved den kjække Absalons Side. Dog forglemte han ikke at see sig om og gjøre sin unge Ledsager opmærksom paa de mange nye Landsbykirker, de kjørte forbi eller vinede i Frastand, og som den store Valdemar og hans gudfrygtige Mænd havde lader opføre af tilhugne Kampestene og brændte Muurstene og forsyne med kostbare Blyetage. Han fortalte sin opmærksomme Lærling hvorledes fromme Herrer og Fyrster havde bygget Kirker i Landet trende hundrede Aar før og at Knud den Store havde bygget saare mange, men at de som oftest havde været af Træ og vare opbrændte af de hedenske Vender. Hvor han ved Veien blev en Kæmpehøi vaer eller et gammelt hedensk Offersted, bød han Kjøresvenden holde stille, og besaa med Carl de mærkelige Levninger fra Oldtiden. Da han saa Bjerne Kirke i Frastand paa venstre Side af Veien, gjorde han Drengen opmærksom paa dens besynderlige Bispehueskikkelse og fortalte ham, at Absalons Farbroder Ebbe Skjalmsøn og hans fromme Hustrue Ragnild først havde bygget en Trækirke paa det Sted, men at den var brændt af Sorøverne og opreist af Steen igjen i sin nærværende Skikkelse af Erkebisp Andreas's og Bisp Peders Fader den berømte Suno Ebbeson af Knardrup, som han saare vel havde kjendt i sin Ungdom og om hvem han vidste mange store og mærkelige Træk at fortælle.